

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาค้นคว้างานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับหลักการ ทฤษฎี แนวคิดและผลงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องเพื่อนำไปประกอบเป็นกรอบความคิดในการศึกษาวิจัยดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทฤษฎีการสื่อสาร
2. ความหมายของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
3. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ
4. การวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
5. ปัญหาในการใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 6.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 6.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

แนวคิดเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทฤษฎีการสื่อสาร

แนวคิดเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น เป็นแนวคิดในการเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นเพื่อให้บุคคลสามารถสื่อความหมายได้จริงอย่างถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ โดยแนวคิดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนี้มีรากฐานที่พัฒนามาจากทฤษฎีทางภาษาศาสตร์แนวใหม่ของ Chomsky (1968) ซึ่งกล่าวว่า ความหมายทางภาษาแบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ ระดับแรกเป็นความหมายในด้าน ความสามารถทางภาษา (Linguistic competence) หมายถึง ความสามารถทางภาษาที่เกิดขึ้นเองของทุกคนในฐานะที่เป็นเจ้าของภาษา เป็นความรู้ที่จะทำให้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายได้ และความสามารถในการใช้ภาษา (Linguistic performance) หมายถึง ความสามารถที่จะนำความรู้ ความเข้าใจในภาษาไปใช้ในการแสดงออกเป็นการใช้ภาษาจริง ๆ

เนื่องจากภาษาเป็นสื่อสำคัญของการสื่อสาร ภาษาที่ใช้จะต้องเป็นภาษาที่เข้าใจระหว่างกัน การสื่อสารจึงมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ นักการศึกษาหลายท่านจึงได้ให้ความสนใจกับการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารและให้คำจำกัดความในคำว่า ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อ

การสื่อสารเป็นครั้งแรกเมื่อ ค.ศ. 1971 Hymes (1981) ได้กล่าวว่าองค์ประกอบทางด้านวัฒนธรรมของสังคมเป็นสิ่งจำเป็นมากในการสื่อสาร ภาษาคือ การสื่อสารความหมาย ส่วนความรู้ทางภาษาอังกฤษหรือความสามารถทางภาษาอังกฤษนั้น คือความรู้ในเรื่องรูปแบบของภาษาอังกฤษและความหมายของภาษาอังกฤษนั้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของความสามารถในการสื่อสารเท่านั้น เพราะจุดประสงค์ปลายทางของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมิได้อยู่ที่ความรู้และการสื่อสารจะไม่เกิดผลถ้าไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ตามความต้องการที่จะสื่อสาร ดังนั้นแนวคิดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจึงถือเป็นการเปลี่ยนแปลงวงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและทำให้วิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเปลี่ยนแปลง ดังนี้

1. เป็นการเน้นความสามารถในการสื่อความหมาย (Communicative competence)

มากกว่าความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษ

2. เป็นการรวมทักษะการฟัง – พูดเข้ากับทักษะการอ่านและเขียน โดยเน้นภาษาอังกฤษที่ต้องนำไปใช้จริง

3. เป็นการช่วยให้บุคคลระลึกอยู่เสมอว่ามีภาษาอังกฤษหลายรูปแบบที่ใช้ในการสื่อความหมายและฝึกให้บุคคลรู้จักนำรูปแบบต่าง ๆ ของภาษาอังกฤษไปใช้ในการสื่อความหมาย โดยการฝึกในบางขั้นตอนจะให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว บางขั้นตอนจะให้ความสำคัญกับความถูกต้องของตัวภาษาและในระดับสูงขึ้นจะให้ความสำคัญกับความเหมาะสมในการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ เท่าๆ กับความถูกต้องของตัวภาษา

แนวคิดเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมิได้ยึดหลักความถูกต้องตามไวยากรณ์หรือการสื่อสารเพียงอย่างเดียวอย่างหนึ่ง แต่ให้ความสำคัญกันไปพร้อม ๆ กัน Littlewood (1998) ได้กล่าวถึงลักษณะที่สำคัญ 2 ประการ ตามแนวคิดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร คือทักษะที่บุคคลจะเกิดการเรียนรู้นั้นมิได้จำกัดอยู่แต่โครงสร้างทางภาษาเท่านั้น หากยังต้องรวมถึงทักษะอื่นที่เกี่ยวข้องกับ โครงสร้างและหน้าที่ของการสื่อสารในสถานการณ์ที่เป็นจริง และต้องมีกิจกรรมการเรียนรู้ที่จำเป็นอันจะนำไปสู่การบรรลุเป้าหมาย กล่าวคือ การเรียนรู้นั้น ไม่จำเป็นจะต้องเกิดขึ้นภายใต้กระบวนการที่ถูกควบคุมเสมอไปแต่อาจเกิดขึ้น โดยการเรียนรู้แบบไม่รู้ตัว การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารควรมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้บุคคลได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษมากที่สุด

จากที่กล่าวมา พอสรุปได้ว่า ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารระหว่างผู้พูดและผู้ฟังมากกว่าการใช้หลักการใช้ภาษาที่ถูกต้อง การสื่อสารให้สัมฤทธิ์ผลไม่ได้จำกัดอยู่ที่โครงสร้างทางภาษาเพียงอย่างเดียวหากแต่รวมถึงทักษะอื่นที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างและหน้าที่ของการสื่อสารในสถานการณ์จริงจึงจะทำให้การส่งสารและการรับสารมีประสิทธิภาพ

ทฤษฎีการสื่อสาร

ทฤษฎีการสื่อสาร (Communication theory) เป็นทฤษฎีที่มีแนวคิดจาก ทฤษฎีเชิงคณิตศาสตร์ บริสุทธ์ ทฤษฎีเกี่ยวกับกิจการสารสนเทศ และทฤษฎีเชิงจิตวิทยาการสื่อสาร ดังนั้นในปัจจุบันจึงมีนักทฤษฎี นักวิชาการ นักวิจัย ได้กำหนดให้ทฤษฎีการสื่อสารมีความเป็นสหศาสตร์ว่าด้วยกระบวนการสื่อสารของมนุษย์ซึ่งสามารถแบ่งได้ 4 แนวทาง ธนวดี บุญลือ (2541, หน้า 474-529)

1. ทฤษฎีเชิงระบบพฤติกรรม (Communication theory: System of behavior) คือทฤษฎีที่อธิบายการกระทำทางการสื่อสารว่าเป็นระบบพฤติกรรมและอธิบายองค์ประกอบของกระบวนการสื่อสารว่า การสื่อสารเกิดขึ้นเมื่อแหล่งสารหรือผู้ส่งสาร ส่งสารผ่านช่องสารไปยังจุดหมายปลายทางหรือผู้รับสาร นอกจากกล่าวถึงพฤติกรรมการส่ง ถ่ายทอด รับสารแล้ว ทฤษฎีนี้ยังได้อธิบายเพิ่มเติมถึงความสำคัญของลักษณะการปฏิสัมพันธ์นั้นเกิดขึ้นด้วย ซึ่งทฤษฎีนี้สามารถเข้าใจได้ง่ายกว่าทฤษฎีอื่นๆ และเป็นพื้นฐานของการพัฒนาทฤษฎีในสมัยต่อมา

2. ทฤษฎีพฤติกรรมการเข้ารหัสและถอดรหัส (Communication theory: Decoding-encoding) ทฤษฎีนี้มีความเชื่อว่า สิ่งสำคัญในการสื่อสาร คือ กระบวนการสร้างรหัสและถอดรหัสของผู้สื่อสาร ทั้งผู้รับและผู้ส่งสาร กิจกรรมที่สำคัญของการสื่อสารได้แก่ การแปลเนื้อหาข่าวสารให้เป็นรหัสสัญญาณ (Encoding) การแปลรหัสสัญญาณกลับเป็นเนื้อหา (Decoding) และการแปลความหมายของข่าวสาร (Interpreting) สรุปสาระสำคัญของทฤษฎี มี 3 ประเภท ดังนี้ คือ การรับรู้หรือการถอดรหัส (Perception or decoding) ความคิดเห็นหรือการตีความ (Cognition or interpretation) และ การตอบสนองหรือการเข้ารหัส (Response or encoding) ซึ่งทฤษฎีนี้เชื่อว่ามนุษย์ต้องการตรวจสอบประเมินและควบคุมสิ่งแวดล้อมอยู่ตลอดเวลา การควบคุมตรวจสอบ หรือ

ประเมินสิ่งแวดล้อมจะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อเรามีข้อมูลเพียงพอ ดังนั้นเพื่อให้ได้รับข้อมูลข่าวสารได้อย่างเพียงพอ จึงต้องสื่อสาร คือต้องมีการถอดรหัส และเข้ารหัสอยู่ตลอดเวลา

3. ทฤษฎีเชิงปฏิสัมพันธ์ (Communication theory: Interaction) หมายถึงทฤษฎีที่มุ่งอธิบายกระบวนการเชื่อมโยงหรือความสัมพันธ์ระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารซึ่งกันเป็นความสัมพันธ์ที่ไม่สมดุลกัน เพราะความสัมพันธ์นั้นถูกกำหนด โดยปัจจัยทางสังคมวิทยาและจิตวิทยา เช่น อารมณ์ ทัศนคติ บุคลิกภาพ ระยะทางหรือความใกล้ชิดระหว่างบุคคล กลุ่มอิทธิพล ความน่าเชื่อถือ ของแหล่งสาร ความสอดคล้อง และไม่สอดคล้องกันทางความคิด และความขัดแย้ง

4. ทฤษฎีเชิงบริบททางสังคม (Communication theory: Social context) ทฤษฎีที่ว่าด้วยปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการสื่อสารของมนุษย์ซึ่งเป็นทฤษฎีที่เชื่อว่าสถานะแวดล้อมหรือบรรยากาศทางสังคมเป็นตัวควบคุมการส่งของผู้ส่งสาร การไหลของกระแสข่าวสารหรือการสื่อสารเมื่อสภาพแวดล้อมทางสังคมเปลี่ยนแปลงไปได้ทุกครั้ง

จากที่กล่าวมา สรุปได้ว่า การสื่อสารเป็นเรื่องของกระบวนการคิด การรับรู้ และการตีความซึ่งมีองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญ คือผู้ส่งสาร สาร และผู้รับสาร การสื่อสารจะประสบความสำเร็จได้นั้นทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสารจำเป็นจะต้องมีความสามารถในการตีความที่อยู่ในระดับเดียวกัน ซึ่งหมายความว่าต้องเข้าใจในความหมายหรือถ้อยความที่อยู่ในสาร ข้อความที่ได้รับ และทำความเข้าใจในสารตามความรู้ ความเข้าใจ และกระบวนการต่างๆที่มีความสัมพันธ์หรือมีอิทธิพลต่อกระบวนการเชื่อมโยงระหว่างผู้รับสาร และผู้ส่งสาร เพื่อก่อให้เกิดการสื่อสารและเกิดการตอบสนองหรือมีปฏิกิริยาย้อนกลับไปยังผู้ส่งสาร

ความหมายของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นการสื่อสารหรือการปฏิสัมพันธ์ของคนมากกว่า 1 คนขึ้นไป และเป็นทักษะหนึ่งในการสื่อสาร โดยการใช้เสียง และการใช้กลวิธีต่าง ๆ เพื่อนำพาข้อมูล หรือสารที่ผู้ส่งสารสื่อสารให้ผู้รับสารเข้าใจสารที่ได้สื่อออกไปโดยใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ซึ่งมีนักวิชาการหลายท่านได้ศึกษาความหมายของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้อย่างน่าสนใจดังเช่น Paulston and Bruder (1976) ได้ให้คำจำกัดความของความหมายของการพูด

ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารว่า เป็นความสามารถในการสื่อสารของผู้พูดที่สื่อความหมายด้วยตัวภาษา เป้าหมายเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจได้ เช่นเดียวกับกับ Revel (1995) และ Savignon (1997) กล่าวว่า การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นการแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็น และความรู้สึกระหว่างบุคคลซึ่งเกิดขึ้นได้ในหลายวิธี เช่น ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ใช้ท่าทาง หรือ Body Language และภาษาพูดในการสื่อสาร โดยการสื่อสารนั้นบุคคลทั้งสองฝ่ายต้องเข้าใจตรงกันและมีประสบการณ์ที่คล้ายกัน โดยไม่มีกฎเกณฑ์บังคับ

Valette (1997) และ Tsitsopoulou (1992) ได้ให้ความเห็นสอดคล้องกันว่า การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ไม่ได้หมายถึงการใช้ช่วยะในการออกเสียงหรือการเปล่งเสียง ออกเป็นถ้อยคำเท่านั้น แต่การพูดเป็นการแลกเปลี่ยนบทบาทระหว่างผู้ส่งสาร และผู้รับสาร คือผู้ส่งสารและผู้รับสารอาจเปลี่ยนบทบาทเป็นผู้รับสารหรือผู้ส่งสารก็ได้ โดยมีเป้าหมายให้ผู้รับสารเข้าใจ เนื้อความหรือความหมายของสารนั้นๆ ซึ่งการพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพหรือ การพูดที่จะประสบความสำเร็จนั้นผู้พูดต้องมีความสามารถในการเลือกใช้คำ ซึ่งคำเป็นหน่วยของภาษาที่สื่อความหมาย ซึ่งประกอบด้วยพยางค์ หนึ่งคำ หรือมากกว่า สำเนียง และถ้อยคำ หรือคำกล่าวเสียงพูด จำนวนภาษาที่มีความถูกต้อง เหมาะสม และเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษานั้น ๆ

Scott and Ytreberg (1990) ให้คำจำกัดความของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารว่าเป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวกับบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปมีปฏิริยาโต้ตอบกับสิ่งที่ได้ยิน ผู้ร่วมสนทนาสามารถตีความในสิ่งที่ฟังได้ รวมถึงการปฏิสัมพันธ์ด้านภาษาที่ทำให้เกิดประโยชน์ทั้งผู้รับสารและผู้ส่งสาร ยิ่งไปกว่านั้น ผู้พูดต้องทำให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตัวเองต้องการที่จะสื่อสารและในขณะเดียวกันก็ต้องเลือกใช้จำนวนที่ถูกต้อง ซึ่งเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษา

อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นทักษะหนึ่งของมนุษย์ที่ใช้ภาษาอังกฤษในการพูดสื่อสารเพื่อบำบัดความคิด ความต้องการ ความรู้สึก โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร ระหว่างผู้พูด และผู้ฟังมีการแลกเปลี่ยนบทบาทซึ่งกันและกัน ผู้ที่เป็นผู้พูดย่อมต้องเป็นผู้ฟังอย่างเข้าใจในขณะเดียวกัน คำพูดหรือถ้อยคำที่สื่อสารนั้นอาจจะเป็นคำพูดหรือถ้อยคำที่มีความหมายตรงตามตัวอักษรและคำพูดหรือถ้อยคำที่มีความหมายลึกซึ้งตามเจตนาของผู้พูด ซึ่งผู้พูดจำเป็นต้องมีความสามารถในการเลือกใช้คำ จำนวนที่ถูกต้องตามแบบอย่างของ

เจ้าของภาษา การใช้ท่าทางประกอบคำพูดเพื่อสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจนั้นเป็นกลวิธีหนึ่งในการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ และที่สำคัญการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้สามารถใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันเป็นทักษะที่ซับซ้อนและต้องมีการฝึกฝนมาเป็นเวลานานและเป็นทักษะที่ไม่ได้เกิดจากการจำเพียงอย่างเดียว

ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

การเรียนภาษาอังกฤษมีวัตถุประสงค์หลายอย่างซึ่งแตกต่างกัน มีผู้เชี่ยวชาญหลายท่านสนใจให้คำจำกัดความและความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะดังนี้

Robinson (1980) ได้ให้เกณฑ์การพิจารณาในการนิยามความหมายของภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะดังต่อไปนี้

1. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ คือวิชาที่เน้นการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อเป้าหมาย (Goal-oriented) ไม่ใช่เพราะผู้เรียนสนใจภาษาอังกฤษ แต่สนใจที่เป้าหมายซึ่งจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ เพื่อให้ได้ความสำเร็จตามเป้าหมายนั้น

2. บทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ มีพื้นฐานมาจากการวิเคราะห์หาความต้องการของผู้เรียน (Needs analysis)

ในขณะที่บางท่านบอกว่าเป็นการสอนภาษาที่เน้นตอบสนองความต้องการของผู้เรียนมากกว่าสอนตามเกณฑ์ของการศึกษาทั่วไป ซึ่งมีลักษณะสำคัญที่แตกต่างไปจากการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป Stevens (1980) ดังนี้

1. เป็นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่จัดขึ้นให้สอดคล้องกับความต้องการเฉพาะของผู้เรียน

2. เป็นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาสำคัญและหัวข้อเกี่ยวข้องเฉพาะกับอาชีพ หรือสาขาวิชาของผู้เรียน

3. เป็นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาทางภาษาเฉพาะ สำหรับผู้เรียนในแต่ละกลุ่ม

4. เป็นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีการกำหนดทักษะเฉพาะทางภาษาที่ผู้เรียนต้องนำไปใช้ในสาขาอาชีพของตน

5. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมิใช่วิธีการสอนภาษาที่แตกต่างไปจากการสอนภาษาในรูปแบบอื่น ๆ แต่มีหลักการพื้นฐานที่มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพเหมือนกัน

อาจสรุปได้ว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ คือการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีจุดมุ่งหมายเฉพาะเจาะจง มุ่งเน้นความสนใจและความต้องการใช้ภาษาของผู้เรียนเฉพาะกลุ่มเป็นสำคัญ เพื่อประโยชน์ด้านการศึกษาเฉพาะสาขาวิชาหรือเฉพาะอาชีพของผู้เรียน โดยมีลักษณะที่แตกต่างไปจากการเรียนภาษาอังกฤษทั่วไปคือ มีการวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน ซึ่งเน้นวิเคราะห์รายละเอียดเกี่ยวกับทักษะ หัวข้อเรื่อง สถานการณ์ เนื้อหาทางภาษาและหน้าที่ของภาษา เน้นการเรียนเข้าสู่สถานการณ์การใช้ภาษาจริงในการปฏิบัติงานหรือการศึกษาเฉพาะสาขาวิชาชีพ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในการติดต่อสื่อสารได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะไม่ใช่แนวคิดใหม่ แต่เป็นการเปลี่ยนจุดเน้นจากที่ให้ผู้สอนมีบทบาทสำคัญ มาสู่การเน้นบทบาทของผู้เรียน โดยให้ความสำคัญกับความต้องการของผู้เรียนเป็นหลัก จึงอาจกล่าวได้ว่า ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเป็นการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริง

สิ่งที่ต้องคำนึงถึงในการออกแบบหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะซึ่ง Hutchinson and Waters (1994) ได้ใช้คำถามต่อไปนี้เป็นแนวทางคือ ทำไมผู้เรียนจึงต้องการที่จะเรียนภาษา มีใครบ้างที่เกี่ยวข้องในกระบวนการการเรียนนี้จะใช้สถานที่ใดในการเรียน การเรียนจะเกิดขึ้นเมื่อใด อะไรบ้างที่ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียน การเรียนจะประสบความสำเร็จได้อย่างไร ต้องใช้ทฤษฎีการเรียนรู้ใดและ ใช้วิธีการสอนแบบใด จากคำถามข้างต้น สามารถสรุปออกเป็นองค์ประกอบของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ได้ดังนี้

1. ลักษณะทางภาษา (Language description) เป็นระบบของภาษาที่ถูกแบ่งย่อยออกมาเพื่อใช้อธิบายจุดประสงค์ของการเรียนรู้นั้น ๆ เพื่อตอบคำถามว่าลักษณะของภาษาประกอบไปด้วยอะไรบ้าง ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียน

2. ทฤษฎีการเรียนรู้ (Learning theories) เป็นพื้นฐานทางทฤษฎีที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ โดยช่วยให้เราเข้าใจว่าคนเราเรียนรู้อย่างไร เพื่อตอบคำถามที่ว่า การเรียนจะประสบผลสำเร็จอย่างไร

3. การวิเคราะห์ความต้องการ (Needs analysis) เป็นการวิเคราะห์หาความต้องการของผู้เรียน โดยจะตอบข้อคำถามที่เกี่ยวกับผู้เรียนเป็นใคร และใครบ้างที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการการ

เรียนการสอนนี้ ทำไมผู้เรียนจึงต้องการที่จะเรียน แล้วจะเรียนที่ใด และเรียนเมื่อใด ซึ่งจะออกมาในลักษณะของเป้าหมายเฉพาะและสถานการณ์การเรียนรู้

จากหลักการและทฤษฎีที่นำเสนอมาทั้งหมด อาจพอสรุปได้ว่าในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ใดก็ตาม สิ่งที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งที่ต้องคำนึงถึงคือ การตอบสนองความต้องการของผู้เรียนเพื่อที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา

การวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะใดนั้น การสำรวจและวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนนับว่ามีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เพราะ การสำรวจหาความต้องการของผู้เรียนว่าจะเป็นตัวกำหนดแนวทางในการจัดการเรียนการสอนว่าควรเป็นไปในทิศทางใด จึงจะสามารถตอบสนองและสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนในการนำไปใช้มากที่สุด

เมื่อพบว่า การสำรวจหาความต้องการของผู้เรียนเป็นสิ่งจำเป็น และต้องทำก่อนการวางแผนการจัดการเรียนการสอนใด ๆ Hutchinson and Waters (1994) ได้วิเคราะห์และแบ่งประเภทของความต้องการไว้ 2 ลักษณะ ดังนี้คือ เป็นความต้องการแบบมีเป้าหมาย (Target needs) เป็นความต้องการหรือสิ่งที่ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนในแต่ละเนื้อหาวิชา และเป็นความต้องการเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ (Learning needs) ซึ่งเป็นความต้องการหรือสิ่งที่ผู้เรียนจำเป็นต้องทำเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ ประกอบไปด้วย 3 สิ่งด้วยกัน คือ

1. สิ่งที่เป็น (Necessities) สำหรับผู้เรียนที่จะเรียนรู้เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้
2. สิ่งที่ผู้เรียนยังขาด หรือสิ่งที่ผู้เรียนยังไม่รู้ (Lacks)
3. สิ่งที่ผู้เรียนต้องการที่จะเรียนรู้ (Wants)

ในการรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความต้องการเป้าหมาย (Target needs) มีกรอบที่ใช้พิจารณาในการเก็บรวบรวม ดังนี้

1. ทำไมจึงจำเป็นต้องรู้ภาษา เช่น เพื่อใช้ในอาชีพการงาน เพื่อใช้ในการเรียน เพื่อใช้ในการสอบ หรือเพื่อใช้ในการเลื่อนตำแหน่ง
2. ภาษาจะถูกนำไปใช้อย่างไร เช่น ใช้เพื่อนำไปใช้พูดหรือเขียน หรือใช้ในลักษณะของการอ่านคู่มือ หรือการอ่านตำรา
3. เนื้อหาวิชาจะเป็นอะไรบ้าง เช่น เพื่อนำไปใช้สำหรับการเรียนวิชาชีววิทยา หรือสถาปัตยกรรม

4. ผู้เรียนจะนำภาษาไปใช้กับใคร เช่น นำไปใช้กับเจ้าของภาษา หรือไม่ใช่เป็น เจ้าของภาษานำภาษาไปใช้ในระดับไหน เช่น นำไปใช้กับระดับทั่วไปหรือกับระดับผู้เชี่ยวชาญ และมีความสัมพันธ์กับผู้เรียนลักษณะใด เช่น เป็นเพื่อนร่วมงาน เป็นลูกค้า หรือ เป็นผู้ได้บังคับบัญชา

5. ภาษาจะถูกนำไปใช้ที่ไหน เช่น ที่ทำงาน ที่โรงแรม ใช้ในประเทศตนเอง หรือใช้ ในต่างประเทศและภาษาที่จะนำไปใช้ในลักษณะใด เช่น ใช้เพื่อการประชุม หรือ ใช้พูดทาง โทรศัพท์

6. ภาษาจะถูกนำไปใช้เมื่อใด บ่อยขนาดไหน และปริมาณที่ใช้มากน้อยเพียงใด
ความสำคัญของการสำรวจหาความต้องการของผู้เรียนไว้ว่า การสอนและวิธีสอน เกี่ยวข้องอย่างมากกับความต้องการของผู้เรียน และวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนเกิดขึ้นจาก ความต้องการ (Objectives spring from needs) ถ้าบทเรียนไม่ได้สร้างขึ้นจากความต้องการของ ผู้เรียนแล้วทุก ๆ อย่างก็จะประสบความล้มเหลวทั้งผู้สอนและผู้เรียน Brumfit (1984) กล่าวว่า การ วิเคราะห์ความต้องการจะเป็น ไปใน 2 ลักษณะร่วมกันดังนี้

1. ลักษณะที่ยึดเป้าหมายการเรียนรู้เป็นศูนย์กลาง ซึ่งจะพิจารณาในประเด็นของบทบาท ของผู้เรียนในการนำภาษาไปใช้ในอนาคต และจะระบุว่าทักษะทางภาษาหรือความรู้ทาง ภาษาศาสตร์ใดที่ผู้เรียนต้องมี จึงจะเพียงพอที่จะสามารถแสดงบทบาทของตน

2. ลักษณะที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยพิจารณาว่าผู้เรียนนั้นมีความสามารถอะไรมา ก่อน ผู้เรียนมีปัญหาอะไรบ้าง และทักษะอะไรที่ผู้เรียนมีติดอยู่แล้วและสามารถส่งเสริมให้ผู้เรียน เรียน ได้ดีขึ้น แนวความคิดของ Brumfit สอดคล้องกับการวิเคราะห์ความต้องการของ Nunan (1993) กล่าวว่า

1. การวิเคราะห์ผู้เรียน (Learner analysis) เป็นการยึดจากข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้เรียน โดย คำถามหลักที่สำคัญคือ ผู้เรียนมีจุดประสงค์อะไรในการเรียนรู้ภาษา

2. การวิเคราะห์ภาระงาน (Task analysis) เป็นการระบุและจัดระบบของทักษะทางภาษา ที่จำเป็นต้องใช้ภาษาเพื่อสื่อสารจริง ๆ ในโลกภายนอก

เมื่อพิจารณาจากข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ความต้องการ สามารถสรุปได้ว่าการ วิเคราะห์หาความต้องการของผู้เรียนเป็นสิ่งที่จำเป็นและมีความสำคัญมาก ซึ่งรวมทั้ง แรงจูงใจใน การเรียนของผู้เรียนก็เป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนนั้นประสบความสำเร็จตามที่ผู้เรียนได้ ตั้งเป้าหมายในการเรียนไว้ โดยอาศัยข้อมูลที่รวบรวมได้จากการสำรวจมาวิเคราะห์ แล้วจัดกิจกรรม การเรียนการสอนและเนื้อหาที่จะสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ตรงกับที่ Yalden

(1983) กล่าวถึงความจำเป็นในการสำรวจความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษว่ามีผลช่วยให้ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง หัวข้อ และกิจกรรมที่ใช้ในการเรียนการสอน ซึ่งจะช่วยให้การเรียนการสอนนั้นน่าสนใจ และตรงกับความต้องการของผู้เรียน

ปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ปัญหาในการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษของคนไทยมีมานาน และเพิ่มพูนขึ้นเป็นลำดับดังจะเห็นได้จากงานวิจัยและ หลักฐานเกี่ยวกับทางวิชาการต่าง ๆ ซึ่งพบว่านักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษามีปัญหาอย่างมากเมื่อนำภาษาไปใช้ในการประกอบอาชีพหลังจบการศึกษา หรือใช้ในสถานการณ์จริง (กรมวิชาการ, 2555) ปัญหาที่พบมีปัจจัยหลายด้านที่ทำให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา มีนักวิชาการจำนวนมากได้ศึกษาเรื่องวัยที่เหมาะสมในการเรียนภาษาที่สองว่าเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญต่อการรับรู้ภาษาที่สอง เช่น Lenneberg (1967) ได้ให้ข้อคิดว่า อายุที่เหมาะสมที่สุดในการเรียนภาษาให้มีประสิทธิภาพคืออยู่ในช่วงอายุเอื้อการเรียนรู้ภาษา (Critical period) และจะ ไปสิ้นสุดลงในช่วงก่อนเข้าสู่วัยเจริญพันธุ์ (Pre-puberty) ซึ่งข้อคิดเห็นนี้สอดคล้องกับ Brown (1994) ว่าเมื่อเลยอายุช่วงนี้ไปแล้ว ผู้เรียนภาษาที่สองอาจจะไม่สามารถพูดภาษาที่สองได้ตามสำเนียงของเจ้าของภาษา หากเริ่มเรียนภาษาที่สองเมื่อเลยวัย 12 หรือ 13 ปีไปแล้ว ผู้เรียนมักจะไม่ค่อยประสบความสำเร็จในการออกเสียงภาษาที่สองได้เหมือนกับเจ้าของภาษา

Papalia and Olds (1995) กล่าวว่า วัยผู้ใหญ่มีพัฒนาการทางความคิดสติปัญญาอยู่ในระดับ Formal operations ซึ่งเป็นขั้นสูงที่สุดของพัฒนาการ มีความสามารถทางสติปัญญาสมบูรณ์ที่สุด คือ คุณภาพของความคิดจะเป็นระบบ มีความสัมพันธ์กันและมีความคิดรูปแบบนามธรรม (Abstract logic) ผู้ใหญ่จะมีความคิดเปิดกว้าง ชัดเจนมากขึ้นและรู้จักจำประสบการณ์ที่ได้เรียนรู้ ทำให้สามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ดี ความคิดของผู้ใหญ่ นอกจากจะเป็นความคิดในการแก้ปัญหาแล้ว ยังมีลักษณะของความคิดสร้างสรรค์และค้นหาปัญหาด้วย ด้านชีวิตการทำงาน เมื่อเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ตอนต้นบุคคลส่วนใหญ่จะอยู่ในช่วงของการศึกษาระดับอุดมศึกษา หรือใกล้ที่จะสำเร็จการศึกษา จะมีการวางแผนในการเลือกอาชีพ ประกอบอาชีพที่ตนมีความรักความพึงพอใจในงาน และเหมาะสมกับตนเอง ทำให้ชีวิตการทำงานมีความสุข มีความพร้อมที่จะปรับตัวกับเพื่อนร่วมงานและพร้อมที่จะเผชิญปัญหาและการแก้ไขหาต่อไป

แต่อย่างไรก็ตามยังมีนักวิชาการอีกเป็นจำนวนมากที่มีความเห็นขัดแย้งกันในเรื่องของอายุที่มีผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษซึ่ง Singleton (1989) กล่าวว่า การมีโอกาสอยู่ใกล้ชิดกับ

ภาษาหรือใช้ภาษามาก ๆ เป็นส่วนที่มีความจำเป็นต่อความสามารถที่จะใช้ภาษาได้ดีในระดับเดียวกับเจ้าของภาษา (Native proficiency) และ Ellis (1995) ยัง เห็นว่าการ ได้สัมผัสกับภาษามาก ๆ ก็อาจไม่ช่วยให้เด็กเรียนรู้ภาษาได้เท่ากับเจ้าของภาษาเพราะเด็กยังต้องการใช้ภาษาเมื่ออยู่เป็นประจำ นอกเหนือไปจากนี้แล้ว Flege (1987) ยัง ได้ปฏิเสธแนวความคิดเกี่ยวกับช่วงอายุเอื้อการเรียนรู้ภาษา และได้แย้งว่าความยืดหยุ่นทางประสาทมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาซึ่งไม่ขึ้นอยู่กับข้อจำกัดด้านเวลา การเรียนรู้ภาษาที่สองได้โดยสมบูรณ์อาจเกิดขึ้นเมื่อใดก็ได้

นอกเหนือจากนี้แล้วจากม้งงานวิจัยที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าพบว่าปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ทางภาษาที่ส่งผลให้ผู้เรียนไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้นั้นยังสามารถเป็นปัจจัยในด้าน เพศ หรือเพศสภาพ (Gender) ซึ่ง Tannen (1994) กล่าวว่า คุณลักษณะตามธรรมชาติที่แตกต่างกันระหว่างเพศหญิงและเพศชายส่งผลอย่างมากต่อการ ใช้ภาษาในการพูด หรือการพูดเพื่อแสดงความคิดเห็นและส่งผลโดยตรงต่อการทำงานร่วมกับผู้อื่น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Lakoff (1990) ซึ่ง กล่าวว่า ภาษาของผู้หญิงส่วนใหญ่มักใช้ภาษาที่อ่อนหวาน สุภาพ ไม่พูดหยาบคาย มีลักษณะเป็นทางการ ไม่แสดงอำนาจหรือไม่แสดงความแข็งแกร่ง เป็นถ้อยความที่แสดงความรู้สึกและเนื้อหาที่พูดจะเป็นเนื้อความแบบกลาง ๆ ผู้หญิงจะมีความเข้าใจในสิ่งที่ได้ฟังและพูดสื่อความหมาย หรือตีความจากสิ่งที่ได้ยิน โดยใช้การแสดงออกทางคำพูดได้ดีกว่าผู้ชาย ดังนั้น ผู้หญิงจะทำงานและมีมนุษยสัมพันธ์มากกว่าเพศชาย

ยิ่งไปกว่านั้นผู้วิจัยยังได้ศึกษาอีกว่าเมื่อจบการศึกษาแล้ว สาขาที่จบหรือวุฒิทางการศึกษาก็ยังเป็นปัจจัยหนึ่งที่เป็นอุปสรรคในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอีกด้วย เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่มีแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจจึงมีชาวต่างชาติเข้ามาท่องเที่ยวเป็นจำนวนมากดังเช่น จังหวัดพิษณุโลกเป็นจังหวัดหนึ่งที่มีศักยภาพทางการท่องเที่ยวที่หลากหลายทำให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศสนใจเดินทางมาท่องเที่ยวจำนวนเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศจะสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญในการสื่อสารในทุกสาขาอาชีพ ด้วยภารกิจของตำรวจท่องเที่ยวที่ต้องอำนวยความสะดวกกลุ่มครองความปลอดภัย รวมถึงการบริการข้อมูลทางการท่องเที่ยวให้กับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ พบว่ามีปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ซึ่งเจ้าหน้าที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) สำนักงานภาคเหนือเขต3 ได้มีการปฏิบัติงานสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดกับตำรวจท่องเที่ยว แผนก 11 กองกำกับการ 3 กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว ทั้งในเชิงคดี และเชิงอำนวยความสะดวกซึ่ง เป็นที่น่าสังเกตว่า ตำรวจท่องเที่ยว แผนก 11 กองกำกับการ 3 มีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดยังไม่มีความชำนาญพอเพียง ซึ่งสอดคล้อง

กับ ผลการวิจัยของ นันทพร พรหมรัตน์ (2540) พบว่า ดำรงท่องเที่ยวสังกัดกองกำกับการ 3 ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ และมีความรับผิดชอบครอบคลุมใน 8 จังหวัด ได้แก่ นครปฐม สมุทรสาคร ประจวบคีรีขันธ์ กาญจนบุรี สุพรรณบุรี สมุทรสงคราม เพชรบุรี และราชบุรี ประสบปัญหาในทักษะทางการพูด กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ และรู้ความหมายของคำศัพท์ที่เกี่ยวกับกฎหมายน้อยมาก และ วราภรณ์ พุ่มจีน (2544) ได้สัมภาษณ์ผู้ที่ขับขีสามล้อทัวร์ในจังหวัดพิษณุโลก ที่ทำการให้บริการนำเที่ยวด้วยการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ พบว่าผู้ขับขีสามล้อทัวร์มีปัญหาการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเป็นปัญหาเกี่ยวกับการไม่เข้าใจภาษา และแก้ปัญหาโดยใช้ภาษาท่าทาง (ภาษาใบ้) หรือถามผู้รู้ เช่น ถามมัคคุเทศก์ เจ้าหน้าที่โรงแรม นักเรียน นักศึกษา ซึ่งผู้ขับขีสามล้อทัวร์มีโอกาที่จะพูดคุยกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในระหว่างการให้บริการนำเที่ยว ทั้งๆที่พูดหรือสนทนาภาษาอังกฤษ ไม่ได้หรือพูดได้น้อย ทำให้การสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษของทั้งสองฝ่ายมีขอบเขตจำกัดคือสามารถพูดได้เป็นคำ ๆ เท่านั้น

จากแนวคิดดังกล่าวพบว่า ปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษของแต่ละบุคคลนั้นมีความแตกต่างกันออกไปตามสาขาวิชาชีพ มีปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษหลายด้าน ดังเช่น อารี พันธุ์มณี (2542) กล่าวว่า การที่บุคคลจะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ดีมาน้อยเพียงใดนั้น จะต้องขึ้นอยู่กับปัจจัยที่เป็นองค์ประกอบของการเรียนรู้ คือ สมรรถนะและระบบประสาท ระดับสติปัญญาและความสามารถของแต่ละบุคคล การจำ การลืม แรงจูงใจในการเรียนรู้ ความเหนื่อยล้าจากการเรียนรู้ ความตั้งใจและความสนใจที่จะเรียนรู้สภาพการณ์ที่จะก่อให้เกิดการเรียนรู้ ซึ่งอาจเกิดจากสภาพของความแตกต่างของผู้เรียนหลักสูตรเนื้อหาสาระไม่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียน ผู้เรียนไม่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในสาขาวิชาชีพได้ หรือผู้สอนไม่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียน ได้ ซึ่งเป็นผลทำให้ผู้เรียนเกิดปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษได้ อนึ่งนอกเหนือจากวัย เพศ และสาขาที่สำเร็จการศึกษาที่เป็นปัญหาในการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษแล้วยังมีปัจจัยอื่น ๆ ที่สนับสนุนทำให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองไม่สามารถพูดได้เหมือนเจ้าของภาษาอีกหลายปัจจัย ดังเช่นมีนักวิชาการหลายท่านได้ทำการศึกษาดังปัจจัยต่าง ๆ คือ

Kalivoda (1980) และ Ur (1984) ได้กล่าวว่า การที่ผู้เรียนไม่สามารถพูดภาษาต่างประเทศหรือพูดภาษาที่สองได้เข้าใจ แม้จะผ่านการเรียนการสอนมาแล้วในชั้นมัธยมศึกษาหรืออุดมศึกษาก็ตาม เนื่องมาจากปัญหา 3 ประการคือ

- 1.ความยากลำบากในการจำรายละเอียดที่สำคัญ ของข้อความ หรือคำพูดที่มีความยาวมาก ๆ

2. ความเร็วของคำพูดที่มีข้อความไม่ชัดเจน และ ความไม่คุ้นเคยกับคำพูดหรือข้อความที่ได้ยินได้ฟังเพื่อใช้ในการโต้ตอบหรือสื่อสารได้ แต่ถ้าเป็นข้อความสั้น ๆ ง่าย ๆ ผู้พูดส่วนใหญ่จะบอกได้ว่าได้ยินอะไร ถ้าเป็นประโยคยาว ๆ ผู้พูดส่วนใหญ่จะไม่สามารถจำเนื้อหาได้

3. ผู้พูดอาจไม่มีความรู้ทางด้านคำศัพท์ รู้ศัพท์น้อย ไม่มีความสามารถในการใช้ภาษา และบางครั้งผู้พูดก็ไม่เข้าใจความหมายของคำที่ได้ยินซึ่งอาจเป็นสำนวน หรือคำศัพท์เฉพาะ

ซึ่งสอดคล้องกันกับ Brown (1994) และ Stevens (1980) กล่าวถึงปัญหาการสื่อสารในด้านทักษะการพูดว่าในการเรียนการสอนให้นักเรียนพูดสื่อความนั้น ปัญหาของนักเรียนส่วนใหญ่คือนักเรียนไม่สามารถตอบคำถามของครูได้ เพราะนักเรียนไม่รู้ว่าครูถามอะไร นักเรียนไม่มีความรู้ทางด้านการออกเสียง ไวยากรณ์ และรู้คำศัพท์น้อย จึงไม่สามารถพูดและตอบคำถามได้ ซึ่งอาจเกิดจากปัญหาทางด้านคำศัพท์ การผันของคำ รากศัพท์ และโครงสร้างประโยค ปัญหาทางด้านภาษาศาสตร์และปัจจัยหลายอย่าง เช่น มุมมองทัศนคติ เจตคติ และปัจจัยภายในของผู้เรียนเอง

จากปัญหาต่างๆข้างต้นอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า ปัญหาด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นอาจมีปัจจัยมาจากหลายอย่าง เช่น วัย ข้อคิดเห็นนี้สอดคล้องกับ Brown (1994) และ Leneberg (1967) เพศ ข้อคิดเห็นนี้สอดคล้องกับ Tannen (1994) และ Lakoff (1990) สาขาที่สำเร็จการศึกษา ข้อคิดเห็นนี้สอดคล้องกับ อารี พันธุ์มณี (2542) และอื่นๆซึ่งประกอบด้วยความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์ ความรู้ด้านการออกเสียง รวมทั้งการไม่รู้คำศัพท์ โครงสร้างประโยค การไม่มีเทคนิคที่เหมาะสมในการใช้ทักษะการพูด ปัญหาทางด้านสถานะทางสังคม หรือมุมมอง ทัศนคติทางสังคม มีส่วนทำให้เกิดปัญหาในการพูด

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาปัญหา ที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของครูชาวไทยที่ทำการสอนในโรงเรียนคาราสุมุท ศรีราชา ชลบุรี ในที่นี้จะหมายถึง ปัญหาที่เป็นที่มีผลต่อความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดภาษาอังกฤษในด้านต่าง ๆ ซึ่งจะแบ่งพิจารณาเป็น 2 ด้าน ได้แก่สภาพทั่วไปซึ่งสามารถส่งผลถึงความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของครู คือ เพศ อายุ สาขาที่สำเร็จการศึกษา พื้นฐานความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษ วิธีการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนเพื่อการสื่อสาร และความสามารถของผู้สอนภาษา นอกเหนือจากนี้ยังเป็นปัญหาที่เกิดมาจากตัวของครู คือ ลักษณะนิสัย เจตคติต่อการศึกษารายภาษาอังกฤษ ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาประเด็นปัญหาตามหัวข้อดังนี้

1. สภาพโดยทั่วไป

Terrell (1983) กล่าวว่าผู้ที่เรียนรู้ภาษาจะสามารถรับรู้ภาษาที่จะเรียนได้อย่างธรรมชาติ โดยมีปัจจัยทางอารมณ์เป็นส่วนประกอบ เช่น สภาพและบรรยากาศในชั้นเรียน ความวิตกกังวลในการเรียนรวมทั้งตัวครูผู้สอนเป็นสิ่งสำคัญต่อการเรียนรู้ทางภาษาคด้วย สภาพห้องเรียนที่ไม่ดี เช่น อากาศร้อน จำนวนผู้เรียนมากทำให้มีความแออัดห้องเรียน อยู่ใกล้กับถนนทำให้มีเสียงรบกวนสมาธิในการเรียน ฯลฯ เหล่านี้ ล้วนมีผลให้เกิดบรรยากาศการเรียนที่ไม่ดีและส่งผลถึงการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่เรียนไม่สมบูรณ์ด้วย

2. วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของแต่ละบุคคลจะมีความแตกต่างกันตามธรรมชาติของมนุษย์ ซึ่งแต่ละวิธีการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ของแต่ละบุคคลนั้น จะมีความสัมพันธ์ต่อสัมฤทธิ์ผลของการเรียนรู้ต่างกันด้วย Brown (1987) และ Rubin (1975) กล่าวว่า ลักษณะของผู้เรียนภาษาที่ดีคือ เต็มใจและพร้อมที่จะเดาและพร้อมที่จะผิดหรือถูกเพื่อพยายามที่จะสื่อสารได้ และเต็มใจที่จะใช้ความรู้ในด้านภาษาที่มีอยู่ เพื่อผลิตถ้อยคำสำนวนภาษาพูดออกมาให้ได้ หรือสามารถสรุปได้ว่า ผู้เรียนภาษาที่ดีมีความสามารถเรียนรู้ภาษานั้นต้องมีความกล้าและความเสี่ยงที่จะพูดสื่อสาร เพราะเป็นการเพิ่มโอกาสในการใช้ภาษาเพื่อสร้างข้อความ สำนวนประโยคตามสถานการณ์ต่างๆเพื่อการสื่อสารได้ ตามเจตนาที่ตั้งไว้ วิธีการเรียนภาษาที่ดีประการหนึ่งคือผู้เรียนที่มีความกล้าเสี่ยงในการพูดภาษาอังกฤษจะมีโอกาสที่จะมีความสามารถทางภาษามากกว่าผู้ที่ไม่กล้าที่จะพูดหรือเสี่ยงที่จะพูดสื่อสารใด ๆ

อย่างไรก็ตาม Brown (1994) ได้กล่าวถึง ข้อควรคิดในลักษณะของความกล้าและเสี่ยงที่จะพูดผิดเพื่อสื่อสารได้นั้น มีข้อจำกัดคือ ระดับมากน้อยของความเสี่ยงที่พอเหมาะในแต่ละสถานการณ์ของการพูด ถ้าผู้พูดสามารถพูดเพื่อการสื่อสารได้ โดยไม่กลัวว่าจะผิดตลอดเวลาจะทำให้มีความคล่องแคล่ว (Fluency) มากกว่าความถูกต้อง (Accuracy)

พจมาน ชำนาญกิจ (2550) ยังพบว่า ลักษณะของพฤติกรรมของผู้เรียนที่ทำให้ไม่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษนั้นคือ ผู้เรียนรู้สีกายที่จะพูด ไม่ต้องการที่จะพูดหรือผลิตคำพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารเนื่องจากความอายครู อายเพื่อน ผู้เรียนที่มีความอายก็จะทำให้การ

เรียนภาษาอังกฤษไม่มีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เนื่องจากจะเป็นลักษณะพฤติกรรมส่วนตัวของผู้เรียนแล้ว ยังมีความสัมพันธ์กับการสอนของครู เนื่องจากการสอนแบบดั้งเดิมครูมักจะเน้นเรื่องความถูกต้องของภาษามากกว่าอย่างอื่น ครูต้องการให้ผู้เรียนผลิตประโยค ถ้อยคำ ที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ซึ่งถ้าผู้เรียนมีความรู้ทางกฎเกณฑ์ของภาษาไม่พอก็จะทำให้ไม่กล้าที่จะพูดออกมา เนื่องจากถ้าพูดผิดอาจถูกทำโทษและทำให้เกิดความอาย

3. วิธีการสอนของครูที่สอนภาษา

วิธีการสอนของครูเป็นปัญหาที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่มีผลโดยตรงถึงความสามารถของผู้เรียนภาษา Yalden (1987) กล่าวถึง การที่ผู้เรียนจะเป็นผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสาร ได้ดีและเป็นผู้ที่มีความสามารถในการพูดภาษาต่างประเทศได้นั้น เป็นไปได้จากตัวครูที่ทำการสอน ครูที่ทำการสอนจำเป็นต้องคำนึงถึงปัจจัยที่เชื่อมต่อการเพิ่มพูนทักษะความสามารถในการสื่อสารที่มีอยู่ในตัวของผู้เรียนคือ ความรู้ด้านสังคมโลกและความรู้ด้านภาษาของผู้เรียนด้วยจึงจะทำให้การเรียนการสอนการพูดในชั้นเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

4. ลักษณะนิสัย เจตคติของผู้เรียน

ลักษณะนิสัยของผู้เรียนภาษา หรือสภาวะธรรมชาติของผู้เรียนที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับวิธีการเรียน (Learning styles) ของผู้เรียนที่แตกต่างกันในแต่ละคน Sally (2000) ได้กล่าวว่า ลักษณะนิสัยของบุคคลแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ Introvert Learners ซึ่งหมายถึง ลักษณะของบุคคลที่ไม่ชอบปฏิสัมพันธ์ติดต่อกับคนอื่น มีความคิดอยู่กับตนเอง เป็นคนเงียบขรึม และ Extrovert Learners ซึ่งหมายถึงลักษณะของบุคคลที่มีนิสัยเอาใจใส่ต่อเรื่องภายนอก เป็นบุคคลคนที่มีความกระตือรือร้น มีความเชื่อมั่นในตนเอง ชอบพบปะพูดคุย ซึ่งลักษณะนิสัยของผู้เรียนที่พึงประสงค์จะเป็นประโยชน์และสนับสนุนให้มีการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ แต่ในทางตรงกันข้ามถ้าลักษณะนิสัยของผู้เรียนเป็นคนเงียบขรึม เก็บตัว ขี้อาย ไม่กล้าแสดงออก จะทำให้ไม่มีความสามารถในการเรียนภาษา

เพ็ญแข วงศ์สุริยา (2546) กล่าวว่า เจตคติเป็นสภาพจิตใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด อันเนื่องมาจากประสบการณ์ของผู้นั้นต่อสิ่งนั้น ซึ่งเจตคติมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมใน 3

ลักษณะ คือ เจตคติด้านบวก หมายถึงบุคคลที่แสดงพฤติกรรมถึงความพึงพอใจ เจตคติด้านลบ หมายถึงพฤติกรรมที่แสดงออกที่ไม่พึงพอใจ ไม่ชอบ และ เจตคติกลาง คือพฤติกรรมแสดงออกด้วยความรู้สึกเฉย ไม่ชอบและไม่เกลียด

Stevens (1980) ยังกล่าวเพิ่มเติมอีกว่า ผู้เรียนภาษาต่างประเทศจะสามารถพัฒนาความรู้ความสามารถทางภาษาใหม่ของตนได้ก็ต่อเมื่อเรียนรู้ภายใต้สภาพที่มีความกลัวน้อยที่สุด ซึ่งผู้สอนเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการกระตุ้นและผลักดันให้ผู้เรียนสร้างพฤติกรรมตอบสนอง นอกจากนี้แล้ว Gardner (1985) ยังให้ข้อคิดเพิ่มเติมอีกว่า เมื่ออยู่ในห้องเรียน ตัวผู้สอนและวิธีการสอนจะมีบทบาทสำคัญ (Important role) ในการก่อให้เกิดเจตคติต่าง ๆ ในตัวผู้เรียน ถ้าผู้สอนมีทักษะการสอนภาษาที่เก่ง และสามารถกระตุ้นนักเรียนให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกอยากเรียน ตลอดจนมีวิธีการสอนที่น่าสนใจ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน (Positive attitude)

อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่าความรู้สึก เจตคติของผู้เรียนย่อมเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลทั้งด้านบวกและด้านลบต่อความสามารถในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งถ้าผู้เรียนพอใจที่จะเรียนก็จะมีเจตคติที่ดี มีความชอบที่จะศึกษาและมีความพึงพอใจ ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาความสามารถของการพูดภาษาอังกฤษ แต่ในทางตรงกันข้ามถ้ามีเจตคติที่ไม่ดี ไม่ชอบ ไม่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษ ก็จะส่งผลการเรียนที่ไม่มีประสิทธิภาพด้วย

5. ความต้องการที่จะพัฒนาทักษะการพูด

ความต้องการนี้มาจากความต้องการภายในตัวของครูเองและมีแรงจูงใจ (Motivation) ที่จะเรียนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพในระดับที่มีความสามารถสื่อสารได้จริงในการดำเนินกิจการงานในชีวิตประจำวันต่อไป ดังที่ Karshen (1982) กล่าวว่าในการเรียนรู้ภาษาที่ 2 (Second language acquisition) หมายความว่าหมายถึงรวมไปถึงสภาพของอารมณ์ผู้เรียน และจิตใจของผู้เรียนซึ่งมีส่วนประกอบ 3 ประการ คือแรงจูงใจในการเรียน (Motivation) หมายถึงผู้เรียนมีความต้องการเรียนอย่างแท้จริง ความเชื่อมั่นในตนเอง (Self-confidence) ความวิตกกังวลในการเรียน (Anxiety) หรืออาจกล่าวได้ว่าเมื่อผู้เรียนมีความต้องการที่จะเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสื่อสารทำให้มีแรงจูงใจที่ดีที่จะส่งผลไปถึงความเต็มใจและตั้งใจจะร่วมกิจกรรมการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสื่อสารได้ในสถานการณ์จริง นอกจากนี้แล้วยังสอดคล้องกับ Harmer (1983) ซึ่งได้กล่าว

ว่าแรงจูงใจ เป็นแรงขับเคลื่อนจากภายในซึ่งสามารถกระตุ้นให้บุคคลทำสิ่งต่าง ๆ ได้ซึ่งแรงจูงใจมี 2 ประเภท คือ แรงจูงใจภายใน (Intrinsic motivation) หมายถึงแรงจูงใจที่เกิดจากความสนใจ ความชอบใจ ในสิ่งหรือกิจกรรมที่บุคคลนั้นเกี่ยวข้อง และ แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic motivation) หมายถึงแรงจูงใจที่เกิดจากสิ่งกระตุ้นภายนอกของสังคม เช่นการยอมรับจากสังคม

Robinson (1980) ได้อธิบายว่า ความต้องการ (Needs) คือสิ่งที่ผู้เรียนภาษาคาดหวังว่าจะได้รับเมื่อเรียนจบหลักสูตร หรือจุดประสงค์ (Objectives) ที่ผู้เรียนได้ตั้งไว้ สิ่ง πουผู้เรียนจะต้องทำจะเป็นตัวกำหนดการใช้ภาษา เป็นการพิจารณาจากตัวผู้เรียนว่าผู้เรียนได้อะไรจากหลักสูตรภาษา หมายถึง พิจารณาจากความต้องการส่วนตัวว่าต้องการงานหรือต้องการเรียนเพื่ออะไร ดูว่าผู้เรียนขาดอะไร ไม่รู้อะไร ทำสิ่งใดโดยใช้ภาษาอังกฤษไม่ได้ นอกจากนี้ Brumfit (1984) ยังกล่าวอีกว่า ความต้องการของผู้เรียนภาษาให้พิจารณาว่าผู้เรียนต้องการเรียนภาษาในประเด็นว่าผู้เรียนต้องการนำภาษาไปใช้ในอนาคต เพื่อให้มีความสามารถเพียงพอที่จะแสดงบทบาทของตนในด้านภาษาได้ตามความสามารถ และต้องพิจารณาว่าผู้เรียนมีปัญหาอะไรบ้าง และทักษะทางภาษาอะไรที่ผู้เรียนมีติดอยู่แล้ว และสามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนได้ดีขึ้น

Richards (1987) ยังได้กล่าวถึงความต้องการว่าเป็นเครื่องมือในการหาความหลากหลายของสิ่งที่ควรจะไปปนเข้าไปในตัวบุคคล เหมือนกันกับ Hutchinson and Waters (1994) ได้กล่าวว่า สิ่งที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดมุ่งหมายเฉพาะ หรือ ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงาน อาชีพ และภาษาอังกฤษเพื่องานวิชาการ สำหรับผู้เรียนในระดับสูง มีความแตกต่างจากภาษาอังกฤษพื้นฐานทั่วไป คือผู้เรียนภาษาต้องการเรียนภาษาเพื่อมุ่งหวังที่จะมีความสามารถในการสื่อสารได้จริงด้วยภาษาอังกฤษ ที่ตนเองมีส่วนเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กันในงาน

จากข้อมูลข้างต้น พอจะสรุปได้ว่า ความต้องการของผู้เรียนเป็นสิ่งจำเป็นและมีความสำคัญมากสำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ดังนั้นต้องมีการสำรวจความต้องการในการเรียนภาษาของผู้เรียน และควรศึกษาแรงจูงใจในการเรียนรู้ของผู้เรียนเพราะถ้าผู้เรียนมีแรงจูงใจที่ดี จะทำให้การเรียนนั้นประสบความสำเร็จตามที่ผู้เรียนได้ตั้งเป้าหมายในการเรียนไว้ ความต้องการในการเรียนจะเป็นตัวกำหนดทิศทางของหลักสูตรให้บรรลุวัตถุประสงค์โดย

อาศัยข้อมูลที่ได้จากการสำรวจวิเคราะห์ แล้วนำมาจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและเนื้อหาให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน จึงก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งต่อผู้เรียนและผู้สอน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาเอกสาร หนังสือ สิ่งตีพิมพ์ ผลงานการวิจัยของบุคลากรในองค์กรต่าง ๆ พบว่ามีงานวิจัยในประเทศและต่างประเทศที่ต้องการสำรวจ และศึกษาปัญหา ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคและความต้องการของบุคลากรในหน่วยงานต่าง ๆ ว่าในหน่วยงานนั้น ๆ ว่า มีปัจจัยอะไรที่เป็นอุปสรรคในด้านการใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และบุคลากรมีความต้องการพัฒนาตนเองในด้านที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งงานวิจัยส่วนใหญ่ล้วนแล้วแต่มุ่งพัฒนาศักยภาพความสามารถทางภาษาอังกฤษให้กับนักเรียน และบุคคลทั่วไปในองค์กรต่าง ๆ ทั้งองค์กรของรัฐบาลและองค์กรเอกชน ซึ่งทางผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดและการดำเนินงานของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกับปัจจัยที่เป็นอุปสรรคในการใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารเพิ่มเติมดังงานวิจัยต่อไปนี้

งานวิจัยในประเทศ

ยุพเยาว์ เมืองหมุด, พิมลพรรณ ธนารักษ์, เปี่ยม ศรีทอง, อัสมา ตั้งติปกรณ์, อรุณ มุรินทร์วัฒนา และวันดี ศรีสวัสดิ์ (2548) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาแรกเข้าระดับปริญญาตรี หลักสูตร 2 ปีต่อเนื่อง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา วาสกรี สาขาวิชาการบัญชี การจัดการ การตลาด สารสนเทศ และการท่องเที่ยว จำนวน 50 คน ผลจากการศึกษาจะนำไปใช้เพื่อพัฒนา การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษและพัฒนาหลักสูตรให้เหมาะสมต่อไป จากการศึกษพบว่า มีนักศึกษาเพียงร้อยละ 2 ที่มีค่าความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ดีมาก นักศึกษาร้อยละ 58 มีความสามารถพูดภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ที่อ่อนและมีนักศึกษาร้อยละ 2 ที่มีความสามารถพูดภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์อ่อนมาก นักเรียนต้องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาของตนเอง ในขณะที่นักศึกษาให้ความเห็นว่าครูผู้สอนภาษาอังกฤษใน

สถานศึกษาเดิมเป็นครูที่สอนการใช้ทักษะการพูดกับนักเรียนดีแล้วแต่ อย่างไรก็ตามนักศึกษากลุ่มตัวอย่างเห็นความสำคัญของการใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษและมีความต้องการที่จะสามารถใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้ได้เพื่อให้ได้งานได้จริงในชีวิตประจำวัน

อรอนงค์ ฉลาดสิทธิ์ (2550) ได้ศึกษาปัญหา สาเหตุ แนวทางแก้ไขปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษในการทำงาน และเพื่อเปรียบเทียบระดับการใช้ภาษาอังกฤษในการทำงาน นอกจากนี้ยังเป็นการเปรียบเทียบปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษในการทำงานของวิศวกรไทย กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยวิศวกรชาวไทย จำนวน 192 คน ผลการวิจัยพบว่าวิศวกรมีปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษด้านทักษะ การพูดเพื่อนำเสนองาน ผลงาน หรือโครงการ รายละเอียดของโครงการ การพูดรายงาน ความก้าวหน้าของโครงการซึ่งสาเหตุของปัญหาส่วนใหญ่เกิดจากการ ไม่รู้คำศัพท์ ไม่เข้าใจสำนวน หรือคำแสดง นอกจากนี้วิศวกรส่วนใหญ่มีความเห็นว่าควรมีการแก้ไขปัญา โดยการจัดการฝึกอบรมการใช้ภาษาอังกฤษในการทำงานและส่งเสริมการศึกษาต่อทางด้านภาษาอังกฤษ เมื่อเปรียบเทียบระดับการใช้ภาษาอังกฤษและเปรียบเทียบปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษ

ณัฐวรรณ นุ่มโต (2552) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการใช้ภาษาอังกฤษของแรงงานไทยในรัฐคูโบ ประเทศสหรัฐอเมริกาสำหรับเอมิเรตส์ และความสัมพันธ์ของตัวแปรด้านสถานภาพของผู้ตอบแบบสำรวจ อันได้แก่ เพศ อายุ จำนวนปีที่ทำงาน กับปัญหาและความต้องการใช้ภาษาอังกฤษของแรงงานไทยในรัฐคูโบ ประเทศสหรัฐอเมริกาสำหรับเอมิเรตส์ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ แรงงานไทยในรัฐคูโบ ประเทศสหรัฐอเมริกาสำหรับเอมิเรตส์ จำนวน 360 คน จากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster sampling) ของกลุ่มตัวอย่าง 2 บริษัท ซึ่ง ผลการวิจัยพบว่า แรงงานไทยในรัฐคูโบ ประเทศสหรัฐอเมริกาสำหรับเอมิเรตส์มีความเห็นว่า ภาษาอังกฤษมีประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานในต่างประเทศและมีความจำเป็นในการปฏิบัติงานในต่างประเทศแต่ระดับความสามารถในการใช้ทักษะด้านการพูดของตนเองอยู่ในระดับน้อยไม่สามารถพูดติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติซึ่งเป็นนายจ้างได้ พูดแนะนำตัวเองไม่ได้ นำเสนองานไม่ได้ ซึ่ง แรงงานไทยจึงมีปัญหาและความต้องการใช้ภาษาอังกฤษในด้าน ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารในการปฏิบัติงานมากที่สุด

ศิริวรรณ เลห์ไมเออร์ (2553) ได้ศึกษาปัญหาการและความต้องการการพัฒนาและระดับความรู้ของข้าราชการในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษของปลัดอำเภอในจังหวัดขอนแก่น กลุ่ม

ประชากรคือ ปลัดอำเภอที่ปฏิบัติงานในจังหวัดขอนแก่นจำนวน 285 คน กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) จำนวน 164 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่าปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษตามความคิดเห็นของปลัดอำเภอพบว่าโดยรวมปลัดอำเภอมีปัญหาทักษะภาษาอังกฤษในระดับปานกลางเรียงลำดับตามทักษะได้ดังนี้ คือทักษะการเขียน การอ่าน การพูดและการฟังเป็นอันดับสุดท้าย และพบว่า ความต้องการในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของปลัดอำเภอ ในด้านทักษะการพูดอยู่ในระดับต้องการมาก

พิมพ์ชนก เนบพลับ (2550) ได้ศึกษาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบประสบการณ์เพื่อเพิ่มพูนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษและแรงจูงใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนและศึกษาแรงจูงใจของนักเรียนระหว่างการเรียนภาษาอังกฤษแบบประสบการณ์ กลุ่มเป้าหมายคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสวรรคตอนันต์วิทยา อำเภอสวรรคโลก จังหวัดสุโขทัยจำนวน 48 คน ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ. 23102) ในภาคเรียนที่ 2 ปี ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างการเรียนภาษาอังกฤษ แบบประสบการณ์ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 50 และส่วนใหญ่ ร้อยละ 56.25 อยู่ในระดับดี และนักเรียนเกิดแรงจูงใจทั้งภายในและภายนอกระหว่างการเรียนภาษาอังกฤษแบบประสบการณ์ โดยเฉพาะในขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล และการนำเสนอหน้าชั้นเรียน

งานวิจัยในต่างประเทศ

งานวิจัยในต่างประเทศซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะศึกษาวิจัยมีดังต่อไปนี้

Holden (1993) ได้สำรวจหาประเภทของภาษาอังกฤษที่มีความต้องการใช้ในสาขาอาชีพที่ผู้ตอบแบบสอบถามกำลังประกอบอาชีพอยู่ การสำรวจครั้งนี้ทำในประเทศญี่ปุ่น เขาได้สรุปออกมาถึงขอบข่ายของการนำภาษาอังกฤษไปใช้มีดังนี้ นำไปใช้เพื่อการพูดในการเจรจาต่อรอง นำไปใช้เพื่อการนำเสนอเนื้อหา นำไปใช้ในการพูดโทรศัพท์ นำไปใช้เพื่อเขียนรายงาน นำไปใช้เพื่อได้ตอบจดหมายทางธุรกิจ นำไปใช้ในการประชุม การแสดงสินค้า และการฝึกอบรมในต่างประเทศ นำไปใช้เพื่อติดต่อลูกค้า นำไปใช้เพื่อรับรองลูกค้าหรือเพื่อนร่วมงาน นำไปใช้เพื่ออธิบายกระบวนการทางเทคนิคและนำไปใช้เพื่อแนะนำเยี่ยมชมสถานที่ จากการสำรวจครั้งนี้พบว่า จำนวน

8 ใน 10 เนื้อหาที่แสดงขอบข่ายของการนำภาษาอังกฤษไปใช้เป็นกิจกรรมที่ใช้ทักษะการพูดเป็นหลัก

Tsui (1992) ได้สำรวจความต้องการฝึกทักษะการสื่อสารทางด้านอังกฤษธุรกิจของกลุ่มผู้จัดการ แผนกต่างๆ ซึ่งไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ ในนิคมอุตสาหกรรมอินชูประเทศไต้หวัน จำนวน 800 คน พบว่าการสนทนาภาษาอังกฤษทั้งแบบเผชิญหน้าและการพูดทางโทรศัพท์ เป็นสิ่งที่ผู้จัดการส่วนมากต้องฝึกฝนอย่างรีบด่วน นอกจากนี้การนำเสนอรายงานเพื่อต้อนรับแขก การแนะนำสินค้า และการพูดเพื่อเสนอรายงานเป็นสิ่งที่กลุ่มผู้จัดการต้องการได้รับการฝึกฝนอย่างเร่งด่วน

Chan (2001) ได้วิจัยเพื่อวิเคราะห์ความต้องการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับอุดมศึกษา และเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาและอาจารย์ผู้สอนเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักศึกษาจำนวน 701 คน และครูผู้สอนในมหาวิทยาลัย 47 คน กลุ่มตัวอย่างได้รับการคัดเลือกจากนักศึกษาและอาจารย์ในมหาวิทยาลัย The Hong Kong Polytechnic University และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามเพื่อสำรวจความต้องการ และความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษที่เปิดสอนในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ ผลจากการวิจัยพบว่านักศึกษาต้องการปรับปรุงความสามารถด้านทักษะการพูดเพื่อการศึกษาค้นคว้าทางด้านวิชาการ และการพูดสนทนาเพื่อใช้ในงานอาชีพ และนอกจากนี้นักศึกษายังระบุอีกด้วยว่าปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษคือ ปัญหาด้านการพูดภาษาอังกฤษด้วยการแปลจากภาษาจีน และการขาดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา และอาจารย์ที่สอนในมหาวิทยาลัยแห่งนี้มีความเห็นว่า นักศึกษาไม่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและนักศึกษาจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนในด้านทักษะการพูดอย่างเร่งด่วน

Jaikla (2001) ได้ศึกษาความต้องการ และปัญหาเกี่ยวกับการประกอบอาชีพด้านการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดของพนักงานในแผนกประชาสัมพันธ์ แผนกการขาย และแผนกต่างประเทศของบริษัทในเครือ วนชัยจำกัดมหาชน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือแบบสอบถามที่แจกให้แก่พนักงานจำนวน 105 คน จากการศึกษาพบว่าทักษะที่พนักงานในแต่ละแผนกจำเป็นต้องใช้ในการทำงานมากที่สุด คือทักษะการพูด และในเรื่องของการต้องการ

พนักงานในทุกแผนกมีความเห็นว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะที่พนักงานแต่ละฝ่ายต้องการที่จะได้รับการฝึกฝนมากที่สุด และต้องการให้อาจารย์ชาวไทยและชาวต่างประเทศเป็นอาจารย์ผู้สอนการใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

จากการศึกษางานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศพบว่า พนักงานในหน่วยงานราชการและเอกชนส่วนใหญ่เห็นความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการพูดเพื่อการพัฒนาตนเอง และเป็นผู้ที่มีความต้องการที่จะได้รับการพัฒนาทักษะการพูดของตนเองให้มีความสามารถในการสื่อสารมากขึ้นตามสายงานของตนเอง มีเจตคติและแรงจูงใจที่ดีที่จะพัฒนาการใช้ภาษาของตนเองในการปฏิบัติหน้าที่ และปัญหาด้านการสื่อสารทักษะการพูดเป็นทักษะที่บุคคลส่วนใหญ่ต้องได้รับการแก้ไข เพราะเป็นทักษะที่จำเป็นที่จะต้องใช้ในการปฏิบัติงานในสาขาของตนเองและเป็นปัญหาเร่งด่วนที่หน่วยงานแต่ละแห่งต้องเร่งแก้ไข และพัฒนา ดังนั้นถ้ามีการสำรวจปัญหาและความต้องการการใช้ภาษาอังกฤษในด้านทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารให้ลึกซึ้ง และชัดเจนมากขึ้นเพียงใดก็จะก่อให้เกิดประโยชน์หรือแนวทางในการพัฒนาบุคลากรในหน่วยงานนั้น ๆ ให้มีความรู้ ความสามารถในการพูดได้ตามสถานการณ์จริง